

безъ да си продуматъ. Веднага зачухъ задъ себе си нѣ-
какъвъ лай, който изпълни самотията. Тѣ се обърнахъ
зачудени.

— Отъ дѣка кучета по това врѣме? попита Бойчо.

— Чудно, каза безпокойно Спирдончето.

Лаятъ се повтори още по-грѣмливъ и додѣто да
разбержтъ, тѣ видѣхъ, че подъ дръветата скачаше и ти-
чаше на самъ нѣкаква голѣма черна фигура, съвсѣмъ не
прилична на куче: тя приличаше на едно чудовище, на
нѣкаква гигантска мечка исправена на заднитѣ си крака.

Бойчо и Спирдончето инстинктивно отетжихъ на
страна до дѣнера на единъ джбъ и се приготвихъ да се
защипаватъ отъ тоя непознатъ нападаателъ. Въ тая сѣща
минута той дотърча до тѣхъ.

— Боримечка! извикахъ всичкитѣ.

— Боримечка зеръ! забравихте го! Майка му стара...

Дѣйствително, Боримечката бѣше, въ ямурлука си.
Като зачулъ врявата на улицата, отишълъ у Петрови и отъ
него се научилъ за всичко. — Безъ да се бави ни една
минута, той се завръща у дома си, испраща булка си
при майка ѝ, втиска въ пояса си топора, зема пушка, и
фуква да гони дружината, да земе участие въ отмъщението.

Присѣствието на тоя силенъ помощникъ ѝ ободри
още повече. — Да вървимъ сега, каза Остенътъ.

— Напрѣдъ, прибави Огняновъ.

— Бе чакайте и другия, каза Боримечката.

— Че кой другъ има още? попитахъ зачудени.

— Петровото братле, Данаилъ, и той тръгнъ съ мене...

— Че защо го водишь?

— А бе Петъръ го прати бе, за да види братъ му
съ очитѣ си каквото стане.

— Какъ? той не ни върва? Ний му се заклехме.

— Сто клетви за пара... И азъ ви не вървамъ...

— Че защо?

— Безъ Боримечката, сте тръгнали? Майка му стара!..